

KAPITOLA OSMÁ

Musela jsem povalit něco, co drželo okno otevřené, protože se zabouchlo, když jsem dopadla na podlahu. Tvrdě.

Muži se otočili a vytřeštili oči. Nastalo náhlé a děsivé ticho rozpínající se jako jeskyně.

„Kdo jsi?“ zeptal se někdo nakonec.

Hlas mě nechtěl poslouchat.

Vyškrábala jsem se na kolena, ale oči jsem z podlahy nezvedla. Pokrývaly ji koberce s vyobrazenými zvířaty a loveckými výjevy. Odsunula jsem koleno z krku labuti v letu.

„Já...“

„Ty jsi sem teď vlezl oknem?“ řekl někdo další.

Muž stojící vzadu, poblíž ohně, rozhodil vztekle rukama.

„Mluv! Kdo jsi?“

„Určitě sem vlezl oknem.“

Zkusila jsem to znovu.

„Já... já něco přinesl.“ Vytáhla jsem z kapsy zmuchlaný vzkaz. „Je to od Lupe.“

Všichni muži jako by zadrželi dech.

„To má být nějaký vtip, kluku?“ zabručel úctyhodný, hluboký hlas.

V jeden rozjařený okamžik jsem si pomyslela, že by to mohl být tařka, ale když se dav rozestoupil, spatřila jsem samotného guvernéra. Hrdlo se mi sevřelo a srdce se mi v uších rozbušilo tak hlasitě, že to snad musel slyšet i on.

Seděl u čela zdobeného stolu, před sebou rozložené papíry, obličej bouřkově tmavý jako jeho dům. Postavil se a já rychle sklonila hlavu. Před pár dny jsem naproti němu seděla v kočáře. Spoléhala jsem na to, že se na mě tehdy během těch několika napjatých minut málem ani neuráčil podívat.

„Ptám se, jestli to má být nějaký vtip, kluku?“

„N-ne.“

„Proč by má dcera psala tobě?“ Hluboký hlas byl teď blízko. Čerstvě zastřížené vlasy vzadu na krku se mi zvedly. Znovu jsem zaostřila na svazek klíčů, který se mu stříbřitě a zlatě třpytil u pásku. „A ne mně? Dívej se na mě, když s tebou mluvím.“

Podívala jsem se. Na jednu bolestivou sekundu jsem snad v těch černých očích zahlédla mihotavé rozpoznání, ale hned bylo pryč. Podala jsem mu vzkaz.

Guvernér si ho pečlivě prohlédl, pak zvedl zrak a přimhouřil víčka. „Proč by má dcera psala tobě?“ zopakoval.